

eller ikke, saa vilde der jo aabenbart have været megen Anledning for mig til at lægge mig meget paa Siden, om jeg muligens her kunde være gaaet vel vidt, men da jeg med al Afgørelse for det ærede Medlem ikke kan erkjende, at han hører netop til den Slags af Thingets Medlemmer, saa er der ingen Grund for mig til at tage hans Læction tilfølg, saa meget mindre, som det var en høist mærkkelig Motivering, det ærede Medlem fremsatte, idet han endtalte, at jeg jo kunde have stillet Vædringsforslag (Winther: Maa jeg bede om Ordet!). Jeg ved virkelig ikke — og det vilde være mig høist kjærkomment at erfare det af det ærede Medlem, der, saavidt jeg har hørt, nys bad om Ordet igjen — i hvilken Form jeg skulde have stillet dette Vædringsforslag ligeoverfor Noget, der kun er en Udtalelse i selve Betænkningen. Det er imidlertid dog en Udtalelse, der indeholder en Fremtidsantænkning, en Opfordring for Regjeringen til der at gaa videre, og tillige indeholder en Erklæring om, at Regjeringen til en vis Grad er gaaet ind derpaa. Naar nu Udvalgets Fleertal vilde have denne Udtalelse frem uden at stille særlige Vædringsforslag til dens Gjennemførelse i nærværende Lov, da maatte det være ikke alene min Ret, men ogsaa min Pligt strax at udtale min Indsigelse; fordi netop den Resignation, der ifølge det ærede Medlems Udsagn er bleven viist fra mange Medlemmers Side ved dette Lovforslags og ved Lønningssouferislagenes Behandling i det Hele taget, ikke har været anvendt her fra Fleertallets Side, idet man ikke har undladt at komme frem med Tanken. En anden Sag var det, om man slet ikke havde omtalt Sagen i Betænkningen; men havde frafaldet Tanken, da den ikke kunde snyttes til noget positivt Forslag, og saa vare mine Uttringer derimod heller ikke komne frem. Jeg skal sige yderligere netop ligeoverfor det ærede Medlem, at, naar han anseer de Tilfælde, som der nu her har været Tale om, at være af den Slags, at de kunde afgjøres ved telegraphisk Correspondance eller Skigt,

da vidner en saadan Udtalelse om, at han ikke er paa det Næne med, hvad det er for en Slags Sager, her er Tale om. De Tilfælde, ved hvilke en Toldinspecteur — eller altsaa den overordnede Toldforvalter — i en saadan Toldkreds skal være det afgjørende Moment, ville efter min Formening væsentlig være saadanne, hvor hans personlige Nærværelse er nødvendig. Naar f. Ex. et Skib kommer ind med brudte Segl, eller naar det viser sig, efterat det er blevet forseglet af Krydsfartøierne, at der findes ikke tidligere opdagede Afgange til Lasten, da bliver der Spørgsmaal, om den begaaede Feil er frivillig eller ufrivillig, og der er netop af de Tilfælde, hvor den overordnede Embedsmand i Toldkredsen, hvis han ellers skal fore noget Overoplysn, maa personlig undersøge Forholdene for at afgjøre, om der skal gjøres noget Ansvar gjældende mod Bedkommende. Ligeledes hvor der er Tale om, at den flete Angivelse af Været til Klæring senere viser sig at være feilagtig, eller hvor det viser sig, at det ialfald er Tvivl underkastet, om Angivelsen er rigtig, maa ogsaa en personlig Undersøgelse finde Sted, for at afgjøre, om der er begaaet en frivillig eller ufrivillig Feil, og i saadanne Tilfælde kan der hverken corresponderes pr. Telegraph eller pr. Brev. I saadanne Tilfælde, navnlig i det første, hvor der er Tale om Skibsfarten, er det min fulde Overbevisning, at der ved Rejser frem og tilbage, ved det Ophold, som kan finde Sted, hvor den eneste Mand, som har Ret til at afgjøre Sagen, ikke er paa Stedet og strax kan undersøge den, vil kunne fremkaldes saadanne Tab for enkelte Skibsførere og for alle Handelspladser i Almindelighed, at de Ulemper, som derved ville fremkomme, langt, langt overveie de Beløb, som der her er Tale om til disse Mænd, og af disse Tilfælde forekommer der mangfoldige, langt flere end de ærede Herrer have nogen Anelse om, fordi de nu afgjøres hurtigt og let uden Skriveri eller Telegraphering. Fra enkelte Pladser er der fremkommet Udtalelse